

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. července 2024 odvolání obžalovaného **R.P.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX a **Okresního státního zastupitelství ve Žďáru nad Sázavou** proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 18. 4. 2024, č. j. 3T 14/2024-106, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se obě podaná odvolání **zamítají**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným zvláště závažným zločinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím způsobem, že

v blíže nezjištěných dobách, přinejmenším od 14.10.2022 do 30.4.2023 poté, co si neoprávněně opatřil drogu pervitin, obsahující metamfetamin, tuto pak na různých místech v Bystřici nad Pernštejnem, okres Žďár nad Sázavou, neoprávněně prodával či předával jiným osobám, a to přinejmenším

N.S., nar. XXXXX, které v uvedené době u ní před domem na ul. XXXXX, zdarma poskytl v jednom případě nejméně 0,1 g drogy pervitin,

S.H., nar. XXXXX, kterému v období od února 2023 do dubna 2023 v XXXXX, ve dvou případech, prodal 2 g drogy pervitin, každou dávku za 2000 Kč,

S.Ž., nar. XXXXX, kterému v období od října 2022 do dubna 2023 v XXXXX, a to dvakrát u svědka na zahradě a jednou na Sídlišti I, mu poskytl zdarma dávku drogy pervitin, pokaždé po 0,1 gramu, v celkovém množství 0,3 g drogy pervitinu,

přičemž látka pervitin je pod mezinárodním nechráněným názvem metamfetamin zařazen podle Nařízení vlády č. 463/2013 o seznamech návykových látek k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, do seznamu psychotropních látek č. 5 a Seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách,

a výše uvedeného jednání se dopustil přesto, že byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod č.j. 2T 204/2020-207 ze dne 29.3.2021, v právní moci dne 6.5.2021, uznán vinným ze spáchání přečinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, a byl mu uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, z něhož byl dne 14.10.2022 podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu Brno-venkov, sp. zn. 3PP 50/2022, se zkušební dobou v trvání 3 let do 14.10.2025,

a rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod č.j. 2T 69/2021-493 ze dne 13.12.2022, v právní moci dne 13.12.2022, uznán vinným mimo jiné ze spáchání přečinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let se zkušební dobou do 13.12.2025.

2. Obžalovanému byl dle § 283 odst. 2 trestního zákoníku ukládán trest odnětí svobody v trvání tři let, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznic s ostrahou.
3. Proti rozsudku podal obžalovaný odvolání směřující do výroku o vině. V písemném odůvodnění podaného odvolání vypracovaném obhájcem obžalovaný namítá nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť napadený rozsudek vychází především z výpovědí tří svědků, a to H., Ž. a S., když z odůvodnění rozsudku je patrné, že soud prvního stupně ani nepřipustil možnost, že by tito svědkové lhali. Obžalovaný má za to, že všechny tři výpovědi byly nepravdivé a zároveň se jedná o svědky nedůvěryhodné. U svědků jsou rozpory ve výpovědích v různých fázích trestního řízení, což může být následkem jejich spojitosti se závislostí na drogách. Všechny výpovědi proti obžalovanému mají společnou svou obecnost, nelze zjistit, kdy přesně a často ani kde mělo ke skutkům dojít a obžalovanému je tím prakticky znemožněna možnost vyvrátit verzi obžaloby. Pokud by totiž byl uveden konkrétní den, kdy mělo k předání dojít, mohl by například doložit, že v tento den nebyl na místě, které uvádí svědci, nebo tam být nemohl. Co se týče časového období, do něž údajně předávky svědci zařadili, nelze mít za to, že by svědci tvrzené události přesvědčivě zařadili. Svědek L. uvedl rozpětí od října 2022 do dubna 2023, svědek H. uvádí rozpětí mezi únorem a dubnem 2023, svědkyně S. potom zimu 2023, přičemž není jasné, zda tím míní leden až březen 2023 nebo prosinec 2023. Není ani prokázáno, že by svědci obžalovaného vyhledali s jednoznačným úmyslem získat od něj drogu, což je závěr, k němuž dospěl soud prvního stupně. Se svědkem L. se obžalovaný stýkal, neboť byli přátelé. Se svědkyní S. se obžalovaný setkal pouze náhodně v souvislosti s návštěvou svědka L. a svědek H. jediný uvedl, že by obžalovaného vyhledal za účelem nákupu drogy. Toto tvrzení však bylo vyvráceno listinnými důkazy, tedy snímkem z konverzace na síti Instagram mezi ním a obžalovaným, z nichž vyplývá, že tvrzená domluva neproběhla a skutečná konverzace se drog nijak netýká. Ve vztahu k výpovědi svědkyně S. obžalovaný setkání s ní nikdy nerozporoval, což ještě neznamená, že by jí předal drogu ani, že by měl důvod k tomu jí drogu předat. Svědkyně uváděla, že obžalovaný si za drogu neměl nic vzít, k dotazu obhájce výpověď upravila, že měl požadovat 200 Kč. Nevybavila si ani měsíc, kdy k předávce mělo dojít, pouze že šlo o zimu 2023. V její výpovědi byly významné rozpory, nevěděla, že by obžalovaný měl disponovat drogami, aby následně uvedla, že je jí neznámo, proč měla kontaktovat přes Messenger. Rozpory byly dány oproti tomu, co uvedla v přípravném řízení, zejména k údajnému množství drogy, způsobu předání a ačkoliv podání vysvětlení dle § 158 trestního řádu není procesně použitelným důkazem, neznamená to že jej nelze užít k ověření věrohodnosti následné výpovědi. K výpovědi svědka H. obžalovaný namítá, že soud prvního stupně bagatelizuje rozpory mezi výpověďmi u hlavního líčení a v přípravném řízení, přitom svědek sám na svou výpověď z přípravného řízení odkázal. Rozpory jsou ve výpovědi svědka týkající se, kde se domlouvali s obžalovaným, zda-li šlo o síť Instagram či Facebook, dále týkající se časového rozmezí, v přípravném řízení svědek uváděl, že mělo jít o březen a duben roku 2023 a u hlavního

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

líčení uvedl duben 2023 a konečně místo, kde mělo dojít k předání, zda-li šlo o restauraci Harenda v Bystřici nad Pernštejnem, tak jak uváděl v přípravném řízení, přičemž u hlavního líčení uvedl, že k předání mělo dojít v restauraci Kozlovna. Svědek v přípravném řízení měl dokonce připustit, že to co dostal od obžalovaného nebylo ani drogou, nebyl to pervitin. Rovněž výpověď svědka L. je dle obžalovaného nutné odmítnout jako nepravdivou, svědek se odchyloval už jen v tom, kolikrát měl drogu obžalované od obžalovaného dostat, v úvodu výpovědi z přípravného řízení uvádí čtyři předávky, následně pouze jednu, u hlavního líčení uváděl předávky tři. Za nepravdivé lze mít též tvrzení o tom, že i sám obžalovaný užil drogu pervitin, neboť ten doložil skutečnost, že byl v předmětné době testován na přítomnost drog v organismu vždy s negativním výsledkem. Co se týče konkrétních detailů údajných předání, tak z výpovědi svědka je patrné, že uvádí pouze domněnky, tedy například co se týká oblečení, místa, kde mělo k předání dojít, i v nich jsou rozpory, když v přípravném řízení neuvedl, že obžalovaný měl na sobě mít mikinu, u hlavního líčení uvedl, že měl mikinu, případně rozdíl ohledně kšiltovky, bundy, tepláků. Soud prvního stupně rovněž nesprávně vyhodnotil listinné důkazy, jedná se o fotografii mobilního telefonu pana L., které byly pořízeny a do spisu založeny Policií ČR při jeho výslechu. Jde o snímek konverzace s textem „Instagram –Ž. x P.-16.11.2023“, tedy že se jedná o konverzaci pana L., jehož telefon a účet na messengeru byl nafocen s obžalovaným, jehož jméno je patrné v horní části displeje. Je zde uvedeno, že obžalovaný „podělal flexu a vrtačku“, což dokládá negativní cítění svědka L. vůči obžalovanému. Komunikace mezi svědkem H. založená na čísle listu 66-67, jedná se o jeden snímek historie účtu a dva snímky samotné komunikace, tato je přitom doložena celá, jedná se o snímek celé elektronické konverzace, která mezi obžalovaným a svědkem na síti Instagram, kdy proběhla. Ze snímku účtu je patrné, že ten byl vytvořen v roce 2016, zjevně tak nemohlo dojít mezi obžalovaným a svědkem k jakékoliv domluvě na předání drog, když tato domluva není v konverzaci zachycena. Obžalovaný rovněž doložil snímek obrazovky telefonu zachycující vyhledávání kontaktů v aplikaci Messenger, kdy bylo vyhledáno jméno S. s negativním výsledkem pro příjmení H., ze kterého je patrné, že žádná konverzace mezi obžalovaným a tímto svědkem nikdy neproběhla. Dále se soud dopustil procesního pochybení, pokud v případech svědků L. a H. s odkazem na významné rozpory oproti tomu, jakým způsobem vypovídali v přípravném řízení, nalézací soud nepostupoval dle § 211 odst. 3 trestního řádu, tzn., kdy ti se významně odchýlili od svých předchozích výpovědí, se soud nedotázal na příčinu odchylek. Dále jsou zde neodůvodněné závěry soudu prvního stupně týkající se osoby obžalovaného, která je dle nalézacího soudu osobou, která má s drogovou činností bohaté zkušenosti, je znám v okruhu narkomanů jako dealer, který drogy poskytuje, přičemž soud prvního stupně neuvádí žádný konkrétní důkaz, ze kterého by měla známost obžalované jako dealera vyplývat. Soud prvního stupně bagatelizuje řádný život odsouzeného po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, stejně jako podrobení se probačnímu programu Kompas– společnosti Podané ruce o.p.s. a dohledu probační mediační služby a abstinenci od užívání omamných látek. Všechny skutečnosti nasvědčují tomu, že po propuštění obžalovaný usiloval pouze o to, aby žil řádným životem, přispíval společnosti a především, aby se nevrátil do výkonu trestu odnětí svobody. Ve světle toho se jeví jako naprosto nelogické, aby riskoval další odsouzení pro trestné činy jen proto, aby někomu poskytl zanedbatelné množství drogy, a to ve dvou případech dokonce zdarma. Obžalovaný namítá rovněž nepřiměřenost trestu, neboť je třeba vzít v úvahu, že se ve všech případech mělo jednat o takové množství pervitinu, které by nebylo možné hodnotit jako větší než malé. V tomto smyslu je zapotřebí vzít v úvahu zásadu subsidiarity trestní represe a zvážit, zda se jedná o natolik škodlivé jednání, aby mohlo být považováno za trestný čin. Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se obžalovaný zproští uje viny, případně, aby jej zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. Proti rozsudku rovněž podalo odvolání Okresní státní zastupitelství ve Žďáru nad Sázavou, a to v neprospěch obžalovaného směřující pouze do výroku o trestu, když státní zástupce nesouhlasí s uloženým trestem odnětí svobody na spodní hranici trestní sazby v délce tří let a tento považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

vzhledem k trestní minulosti obžalovaného a jeho postoj k celému trestnímu řízení za nepřiměřeně mírné potrestání, neodpovídající závažnosti a trestní minulostí obžalovaného. Soud při úvahách o výši a druhu trestu měl důsledněji posoudit především trestní minulost obžalovaného, který poté, co byl dne 14. 10. 2022 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se zkušební dobou tří let, tak v podstatě okamžitě kontinuálně pokračoval v páchání trestné činnosti stejného charakteru. Z toho je zřejmé, že doposud uložené tresty, včetně nepodmíněného trestu odnětí svobody, na něj nepůsobily tím způsobem, aby začala žít řádným způsobem života. Z popisu rejstříku je zřejmé, že obžalovaný je osobou, která od roku 2018 páchá trestnou činnost, od té doby má celkem 5 záznamů odsouzení. Obžalovaný svou vinu popírá, nedoznává se, nemá náhled na své jednání a zlehčuje ho. Proto navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a na podkladě skutkového stavu rozhodl rozsudkem sám s tím, že obžalovanému uloží trest odnětí svobody ve třetině zákonné sazby a podle § 56 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku po pro výkon trestu zařadí do věznice s ostrahou.

5. Obě odvolání byla podána včas, oprávněnými osobami a obsahovala veškeré náležitosti odvolání dle § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu. Z podnětu podaného odvolání obžalovaného tak odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v celém rozsahu, když jeho odvolání směřovalo primárně do výroku o vině, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.
6. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Ostatně to nebylo ani namítáno. Nebyl proto shledán důvod pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
7. Soud prvního stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeního dokazování a jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění. Ostatně žádná z procesních stran doplnění dokazování nenavrhovala. Výjimkou byl navrhovaný výslechu svědka F.L., který soud prvního stupně neprovedl a dané je vytýkáno v odůvodnění odvolání obžalovaného, směřující k posouzení pravdivosti a věrohodnosti výpovědi svědka H.. Odvolací soud rovněž považuje takový návrh za nadbytečný, a v kontextu provedeního dokazování za důkaz, který by do věci nic nového nepřinesl. Totéž lze vztáhnout i na namítané posouzení pravdivosti a věrohodnosti výpovědi svědka H.. Svědek L. měl potvrdit, že se H. s obžalovaným setkali vícekrát, než svědek H. připouštěl, tj. nejen při předání drogy. Ovšem samotná skutečnost dalšího setkání obžalovaného se svědkem H., nikoliv právě jen při předání drogy, nemůže být způsobila k znevěrohodnění jeho osoby v celém rozsahu. Může jít o prostou situaci, kdy si svědek H. dané prostě nepamatuje.
8. Soud prvního stupně zhodnotil důkazy, tak jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Je třeba zdůraznit, že je právem soudu prvního stupně hodnotit provedené důkazy a odvolacímu soudu nepřísluší zasahovat do volného hodnocení důkazů soudu prvního stupně, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud nejde o případ důkazů opomenutých, či pokud zjištěný skutkový stav není v rozporu s obsahem provedených důkazů, což v tomto případě odvolací soud nezjistil, přestože to bylo obžalovaným namítáno.

9. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že svůj závěr o vině obžalovaného soud prvního stupně učinil zejména na základě výpovědí svědků S.H., S.Ž. a N.S.. Částečně lze souhlasit s odůvodněním podaného odvolání odmítající závěr soudu prvního stupně, že zmíněné svědecké výpovědi nestojí osamoceně, nýbrž jsou podporovány i provedenými listinnými důkazy a plně s nimi korespondují a ve svém souhrnu tvoří logickou soustavu vzájemně se doplňujících na sebe navazujících přímých i nepřímých důkazů. Je zjevné, že stěžejním důkazem svědčícím o vině obžalovaného jsou právě zmíněné výpovědi a v podstatě neexistuje žádný další důkaz, který by obžalovaného usvědčoval. Z pohledu odvolacího soudu je podstatná skutečnost, že nejde o situaci, kdy by byl obžalovaný usvědčován pouze výpovědí jednoho svědka a nutno konstatovat, že i odvolací soud výpovědi zmíněných svědků považuje za věrohodné do té míry, že na nich lze založit rozhodnutí o vině obžalovaného. Obecně nelze než konstatovat, že odvolání obžalovaného směřuje do hodnocení důkazů soudem prvního stupně, kdy obžalovaný předkládá svůj obraz průběhu skutkového děje založený na jeho nevině a důkazy, které soud prvního stupně hodnotí v jeho neprospěch vnímá odlišně a přisuzuje jim jiný význam. V přípravném řízení byli vyslechnuti svědci S.H. a S.L., výpověď N.S. byla zaznamenána na úřední záznam dle ustanovení § 158 odst. 3 trestního řádu. V tomto smyslu není možné předestírat obsah takového úředního záznamu co do obsahu výpovědi osoby v pozici svědka dle § 211 odst. 3 trestního řádu. Obecně se odvolací soud ztotožňuje s nalézacím soudem v podobě hodnocení osob zmíněných svědků jako osob, u nichž nebyly zjištěny žádné důvody ke křivé výpovědi, tito svědci byli náležitě poučeni o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčet, a to pod trestněprávní sankcí. Pokud ze strany obhajoby dochází k hodnocení těchto osob jako obecně problematických pro jejich drogovou minulost, tak zde odvolací soud v souladu s nalézacím je nucen konstatovat, že takový stav nemůže nutně znamenat znevěrohodnění těchto svědků. Konečně sám obžalovaný byl v minulosti odsouzen za trestné činy spojené s drogovou problematikou. Ze strany obhajoby je namítána nejen obecná nevěrohodnost zmíněných svědků, ale rovněž konkrétní skutečnosti, protichůdná tvrzení či odchylky, kterých se svědci ve svých výpovědích dopouštěli a které by měly být soudem prvního stupně brány v potaz do takové míry, aby k výpovědím těchto svědků nemohl přihlídnout, případně s odkazem na procesní pochybení, kdy výpovědi z přípravného řízení měl předestříti a dotázat se na důvody těchto odchylek. Ve výpovědích svědků došlo k určitým rozporům, které ovšem odvolací soud nevnímá jako významné a způsobilé nahlízet na výpovědi svědků jako nevěrohodné. Je nutné si uvědomit časový odstup od podání výpovědí a průběhu skutku, ke kterému se svědci vyjadřovali, což nutně vede i k nepřesnostem týkající se časového určení. Pokud se svědkyni S. například nevybavil měsíc kdy měla od obžalovaného drogu dostat, případně bližší konkretizaci důvodu, proč tohoto svědka měla kontaktovat, nebo zda-li komunikace probíhala přes Facebook či Instagram, jako v případě svědka H., nebo zda k předání došlo v restauraci K. či H., když tento svědek uvedl, že se s obžalovaným domluvili předem po telefonu až potom spolu komunikovali přes Instagram, tak takové skutečnosti jsou vzhledem ke shora uvedenému obecně pochopitelné. V případě svědka L. ten potvrdil 2 nebo 3 předání, která probíhala pouze mezi ním a obžalovaným, uvedl, že si myslí, že šlo o dvě předání u něj na zahradě. Byť se odvolací soud nechce a nemůže pouštět do spekulací, tak jak již výše uvedeno, z obecného pohledu na věc lze předpokládat, že zmíněné osoby svědků, uživatelů omamných a psychotropních látek, si předání pervitinu od obžalovaného v daném časovém období pamatovat nemusí, už jen pro fakt časového odstupu, případně možnost, kdy v takovém období obžalovaný nebyl jediný od koho drogy mohli získat a proto si svědci nutně nemusí přesně pamatovat jednotlivé časové a skutkové souvislosti. Nemůže rovněž obstát ani ta část odůvodnění odvolání obžalovaného týkající se kvality pervitinu u svědka L., neboť kvalita drogy jako takové nehraje roli, žádný ze svědků nevypovídal v tom směru, že by o pervitin nešlo, nezpochybňovali účinky drogy jako takové. Skutečnosti vážící se k oblečení obžalovaného, které měl při předání, tak jak vyplývají z výpovědi svědka L., a ten neuváděl ve svých výpovědích totožný popis takového oblečení, opravdu nemohou být skutečnostmi, které by svědka znevěrohodňovaly. Pokud v odůvodnění odvolání je namítána nelogičnost jednání postupu obžalovaného, který byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí a nepochybně by neměl zájem se do výkonu trestu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

vrátit pouze z důvodů další distribuce pervitinu v takto mizivém množství, které je mu kladeno za vinu, pak nelze než konstatovat, že daná skutečnost nemůže být chápána jako důkaz prokazující nevinu obžalovaného, konečně lze odkázat na tu část výpovědi svědka S.Ž., který uváděl v přípravném řízení, že i on sám obžalovanému pervitin dával. Naopak pro posouzení věrohodnosti obžalovaného k namítaným lživým obsahům výpovědí svědků lze považovat za lidsky poněkud zvláštní absenci vyjádřeného odporu a nesouhlasu s obsahem výpovědí těchto svědků u hlavního líčení. Obžalovaný samozřejmě měl vždy právo se vyjádřit k výpovědím svědků, klást jim otázky, ovšem je s podivem, že se nikdy jednoznačně nevymezil proti obsahu výpovědí svědků, kteří v podstatě v jeho přítomnosti lžou, usvědčují ho. To vše při vědomí důležitosti těchto výpovědí, a to i s přihlédnutím k tomu, že se jedná o osoby, minimálně v případech a svědků H. a L., které obžalovaný dlouhodobě zná. Ohledně namítaného procesní pochybení při odstranění rozporů ve výpovědích svědků H. a L. ve smyslu ustanovení § 211 odst. 3 trestního řádu, nutno konstatovat, že s ohledem na charakter těchto rozporů, které lze označit za marginální, stav kdy jim takové rozpory nebyly důsledně předestřeny a svědci nebyli dotázáni na důvod těchto odchýlných výpovědí, nepředstavuje zásah a porušení práva obžalovaného na obhajobu a daný stav nečiní výpovědi svědků procesně nepoužitelné, jak bylo obhajobou namítáno.

10. Odvolací soud se tak s hodnocením důkazů soudem prvního stupně zcela ztotožnil a respektuje jej a pro stručnost ve zbytku na hodnotící pasáže z odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Proto, jak již shora uvedeno, pokud odvolání obžalovaného směřovalo do hodnocení důkazů soudem prvního stupně v situaci, kdy ten nevybočil z mezí ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, nemohlo z principu obstát.
11. Správně zjištěný skutkový stav nalézacím soudem se patřičným způsobem odrazil v právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Ten naplnil všechny zákonné znaky zvláště závažného zločinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť neoprávněně prodal nebo jinak jinému opatřil psychotropní látku, ač byl za takový čin v posledních třech letech potrestán. Odvolací soud se rovněž ztotožnil s hodnocením subjektivní stránky daného zločinu v tom smyslu, že obžalovaný jednal úmyslně, a to v úmyslu přímém dle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť těžko pochybovat o tom, že s ohledem na jeho samotnou osobu nevěděl o následcích svého vlastního jednání, o jeho trestnosti a musel tak činit nutně zcela vědomě a úmyslně.
12. Při ukládání trestu obžalovanému se soud prvního stupně řádně zabýval veškerými okolnostmi rozhodnými ve smyslu § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 3 trestního zákoníku.
13. Obžalovanému byl ukládán trest při samotné spodní sazbě, a to jako trest odnětí svobody v jeho nepodmíněné formě. Pokud je ze strany obhajoby a v odůvodnění odvolání zmíněno, že nalézací soud se nedůsledně vypořádal s hodnocením osoby obžalovaného, tak s takovým závěrem a námitkou se odvolací soud neztotožňuje. Obžalovaný sice doložil zprávy o dosavadním průběhu výkonu programu Kompas, společnosti Podané ruce o.p.s., v případně probační a mediační služby, sám uváděl, že se snaží žít řádným životem, o čemž svědčí aktuální měření a testy na užívání OPL. Nicméně nutno uvést, že tato testování časově nespadají do období, které je kryto popisem skutku. V prvé řadě odvolací soud konstatuje nutnost na obžalovaného působit trestem odnětí svobody spojeným s jeho přímým výkonem a zcela souhlasí s příslušnou úvahou v odůvodnění napadeného rozsudku nalézacím soudem. Na obžalovaného není možné působit jiným druhem trestu než právě tímto, jakýkoliv jiný druh trestu výchovného charakteru se zjevně minul účinkem. Podstatou výchovného trestu, tedy i trestu odnětí svobody podmíněně odloženého, je právě předpoklad a důvěra soudu, že pachatel bude dále žít řádným životem, případně vyhoví dalším stanoveným podmínkám a v konečném důsledku tak půjde o situaci, kdy nebude trest odnětí svobody vykonán. Základním předpokladem takto uloženého druhu trestu je očekávání výchovného účinku na

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

odsouzeného ve smyslu vedení řádného života, a proto i dostatečnosti takto uloženého druhu trestu. Takový předpoklad ovšem musí být podložen a odůvodněn samotnou osobou pachatele, jeho dosavadním způsobem života, případně dalšími okolnostmi případu. Za situace, kdy obžalovaný se trestné činnosti dopouští ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a další zkušební doby podmíněného odsouzení, tak jen těžko dospět k závěru o možném výchovném působení tohoto druhu trestu na obžalovaného. Naopak nutno zdůraznit, že sám obžalovaný svým jednáním odůvodňuje, proč je nutné ukládat trest v jeho nepodmíněné formě. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že nalézací soud ve prospěch obžalovaného zejména hodnotil jeho osobní a rodinné poměry a nelze dovozovat, že by se těmito nalézací soud nezabýval, respektive jim přikládal malou váhu či je snad bagatelizoval, jak je namítáno v odvolání obžalovaného. Rovněž nalézací soud správně hodnotil ve prospěch obžalovaného množství distribuované drogy, které je velice malé. Odvolací soud však nepřisvědčil námitce státního zástupce v podaném odvolání o nutnosti ukládání trestu přísnějšího, a to právě s ohledem na osobu obžalovaného a jeho trestní minulost. Z pohledu odvolacího soudu se uložený trest nejeví jako trest přísný, natož nepřiměřeně přísný či naopak trest nepřiměřeně mírný, což by bylo jediným důvodem pro postup odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. V souladu se zákonem byl obžalovaný zařazen pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice, který trestní řád rozeznává, tedy do věznice s ostrahou.

14. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že obě podaná odvolání byla shledána nedůvodnými a jako taková zamítnuta dle § 256 trestního řádu.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10.000,- Kč. (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Brno 23. července 2024

Mgr. Martin Hrabal v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová